

Ένα λιονταράκι στο βουνό

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα λιονταράκι ο Λόντι που ζούσε στην ζούγκλα μαζί με τους γονείς του.

Τι ωραία που περνούσε!!!! Όλη μέρα έπαιζε με τους φίλους του τα αγαπημένα του παιχνίδια, σκαρφάλωμα στα ψηλά δέντρα, κρέμασμα και κούνια από τις κλημασιδες, ορειβασία στους λόφους, παιχνίδια με την βροχή, κύλισμα στις λάσπες κρυφτό στους μεγάλους θάμνους, και βαρελάκια κατρακυλώντας τους λόφους. Κάποιες φορές έτρεχαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν και έφταναν σε ένα ποταμάκι. Εκεί έπινε νερό με τους φίλους του και κολύμπαγαν με τις ώρες.

Όμως οι γονείς του Λόντι αποφάσισαν ότι πρέπει να φύγουν από την ζούγκλα. Η σπηλιά που έμεναν ήταν πολύ μικρή γιατί πλέον είχε και άλλα αδελφάκια, και δεν χωρούσαν όλοι. Άλλωστε το δάσος είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνο μέρος για τα ζώα, καθώς οι άνθρωποι έκοβαν τα δέντρα και όλο μίκραινε και μίκραινε με αποτέλεσμα τα ζώα να μην βρίσκουν φαγητό. Το ποταμάκι γέμισε σκουπίδια και μολύνθηκε έτσι τα ζώα της ζούγκλας δεν μπορούσαν να πιουν νερό ούτε να κολυμπήσουν.

Τα ζώα έπρεπε να βρουν άλλα καταφύγια, μακριά στα ψηλά βουνά εκεί που μπορούσαν να ζήσουν με ασφάλεια.

- Αγόρι μου πρέπει να αφήσουμε το δάσος και την αγαπημένη μας ζούγκλα. Το δάσος καταστρέφεται... σε λίγο δεν θα έχουμε να φάμε ούτε να πιούμε νερό. Θα πρέπει να είσαι δυνατός. Είπε ο μπαμπάς του. Έτσι και έγινε.

Το λιονταράκι με τους γονείς του και τα μικρά αδελφάκια του αποχαιρέτησαν με δάκρυα το αγαπημένο τους δάσος, την σπηλιά τους, τους φίλους τους και πήραν τον δρόμο για τα ψηλά βουνά, εκεί που θα ήταν ασφαλείς. Όταν έφτασαν στα ψηλά βουνά βρήκαν μια σπηλιά που τους χωρούσε και προσπάθησαν να φτιάξουν την ζωή τους.

Του Λόντι όμως δεν του άρεσε αυτή η αλλαγή. Σιγά -σιγά άρχισε να γίνεται πολύ δυστυχισμένο. Του έλειπαν οι φίλοι του, δεν ήξερε σε ποιο βουνό είχαν πάει, του έλειπε το ποτάμι, οι λάσπες, τα ψηλά δέντρα με τις κληματσίδες, ένιωθε μόνο, ένιωθε στεναχώρια και θλίψη, ένιωθε νοσταλγία για το δάσος του.

Σιγά σιγά δεν ήθελε να βγαίνει από την σπηλιά του. Πόσο πολύ φοβόταν. Όλα ήταν διαφορετικά από το δάσος που ζούσε. Οι πέτρες στο βουνό ήταν τόσο μεγάλες, τα δέντρα χωρίς κληματσίδες, οι θάμνοι είχαν μόνο αγκάθια, δεν υπήρχε ποταμάκι, και αυτοί οι συμμαθητές του, τα άλλα λιονταράκια δεν του έκαναν παρέα.....του έλειπαν τόσο οι φίλοι του.

Τα άλλα λιονταράκια που έμεναν εκεί ήταν τόσο διαφορετικά. Τα έβλεπε στο σχολείο που πήγαιναν για να μάθουν να κυνηγάνε και του φαινόταν τόσο άγρια. Ο βρυχηθμός τους ήταν τόσο διαφορετικός, σχεδόν τρόμαζε που τους άκουγε. Μέσα στην σπηλιά αισθανόταν ασφαλής, αλλά τόσο μα τόσο μόνος. Οι γονείς του ήταν τόσο απασχολημένοι με την νέα τους ζωή, ο μπαμπάς του έπρεπε να κυνηγεί και έλειπε πολλές πολλές μέρες, η μαμά του καθόταν με τα μικρά αδελφάκια του και τους μάθαινε να περπατάνε και να βρυχώνται. Έτσι κανένας δεν κατάλαβε την στεναχώρια και την μοναξιά του Λόντι. Όσπου σιγά σιγά, σταμάτησε να παίζει, δεν ήθελε να βγαίνει από την σπηλιά, δεν του άρεσε πια να βρυχάται κάτω από τον ήλιο ακόμα και να τρώει.....ο Λόντι το λιονταράκι άρχισε να

θυμώνει με όλους.... Με τους γονείς του, με τα αδέρφια του, με τους συμμαθητές του ακόμα και με την αγαπημένη του δασκάλα.

Η δασκάλα του τότε αποφάσισε να μιλήσει στους γονείς του.

-Έχει αλλάξει η συμπεριφορά του. Πρέπει να τον πάτε στον βασιλιά των λιονταριών για να σας πει τι έχει. Τους είπε η δασκάλα.

Ο Βασιλιάς των λιονταριών ζούσε στο διπλανό βουνό έτσι ο Λόντι πήγε με τους γονείς του. Όταν έφτασε, ο Βασιλιάς των λιονταριών τον ρώτησε τι θα του άρεσε να κάνει τον ελεύθερο χρόνο του, τι τον διασκεδάζει, τι τον κάνει να γελάει με την ψυχή του. Αφού τον εξέτασε καλά καλά τους είπε βγάζοντας τα γυαλιά του..... και τρώγοντας ένα νόστιμο γλυκό

-Κλασική περίπτωση νοσταλγίας..... Εσύ γλυκό μου λιονταράκι θα πρέπει να δεχτείς ότι εδώ θα είναι τώρα το σπίτι σου. Εσείς, μαμά και μπαμπά, - συνέχισε ο βασιλιάς - θα πρέπει να τον βοηθήσετε. Θα σας γράψω ευθείς αμέσως την συνταγή. Λοιπόν ακούστε:

- ✓ θα κρεμάσετε σχοινιά στα δέντρα για να θυμίζουν τις κληματσίδες για να κρεμιέται ο Λόντι
 - ✓ θα φωνάξετε σε μια γιορτή όλα τα λιονταράκια από το σχολείο και θα πρέπει να σκάψουν ένα τεράστιο λάκκο που θα τον γεμίσουν με νερό για να κάνουν λάσπη και να κυλιστούν όλα μαζί
 - ✓ θα δώσετε στην δασκάλα το χαρτί που θα πρέπει όλα τα λιονταράκια της τάξης να μάθουν τον βρυχηθμό του μικρού μας φίλου όπως τον κάνουν τα λιονταράκια στο δάσος της ζούγκλας. Κάθε πρωί θα τον χαιρετάνε στην δική του γλώσσα με τον δικό του χαιρετισμό.
 - ✓ μια φορά την βδομάδα όλη η οικογένεια θα πηγαίνει για εξερεύνηση στο βουνό για να γνωρίσουν το νέο τους τόπο και θα παίζετε τα εξής παιχνίδια: ορειβασία στους λόφους, παιχνίδια με την βροχή, κύλισμα στις λάσπες, κρυφτό στους μεγάλους θάμνους, και βαρελάκια κατακυλώντας τους λόφους.
- Ευχαριστούμε βασιλιά θα το κάνουμε -είπαν οι γονείς και έφυγαν.....

Οι γονείς πήραν την συνταγή την έδωσαν και στην δασκάλα και κάθε πρωί όλα τα λιονταράκια βρυχόντουσαν όπως το λιονταράκι.

Το λιονταράκι ένιωθε αμέσως καλύτερα, νοσταλγούσε βέβαια ακόμα το αγαπημένο του δάσος αλλά τώρα πια μπορούσε να κρέμεται από τα σκοινιά που του θύμιζαν τις κληματσίδες και να κυλιέται στις λάσπες που είχαν φτιάξει με τους συμμαθητές του. Και τι όμορφα που ένιωθε ιδίως όταν γνώρισε τον Σάμπυ, ένα λιονταράκι που είχε έρθει και αυτό από τα μακρινά δάση της ζούγκλας.

Με τον Σάμπυ όταν δεν είχαν σχολείο πήγαιναν μέχρι την πιο ψηλή κορφή του βουνού και βρυχόντουσαν παρέα με την πιο δυνατή τους φωνήκαι σε όλο το βουνό αντιλαλούσε εκείνος ο βρυχηθμός που είχαν φέρει από το αγαπημένο τους δάσος εκείνο με τα πανύψηλα δέντρα κάπου εκεί μακριά στην ζούγκλα.....

